

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-16()/15/JG

Warszawa, dnia 16 września 2015 r.

DECYZJA DIH IV /19 /2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o Inspekcji Handlowej* (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Nr WPN.8361.94.2015 Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie z dnia 21 lipca 2015 r., na podstawie której na przedsiębiorcę Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe Dariusz Bobryk, Dorota Bobryk Spółka Jawna, ul. Milczańska 31 d, z siedzibą w Szczecinie, nałożono karę pieniężną w wysokości 1.200,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 w zw. z art. 25 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. *o informowaniu o cenach towarów i usług* (Dz. U. z 2014 r. poz. 915) oraz w związku z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 10 czerwca 2002 r. *w sprawie szczegółowych zasad uwidaczniania cen towarów i usług oraz sposobu oznaczania ceną towarów przeznaczonych do sprzedaży* (Dz. U. z 2015 r. poz. 568), utrzymuje ww. decyzję w mocy.

Uzasadnienie

W dniu 29 kwietnia 2015 r. inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie (dalej: „Zachodniopomorski WIIH”, „organ pierwszej instancji”) przeprowadzili czynności kontrolne u przedsiębiorcy Przedsiębiorstwo Handlowo-Uslugowe Dariusz Bobryk, Dorota Bobryk Spółka Jawna z siedzibą w Szczecinie, (zwanym dalej: „stroną postępowania”), w miejscu prowadzenia

działalności gospodarczej na Stacji Paliw nr 9 w Stargardzie Szczecińskim przy ul. Wojska Polskiego 95.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. *o swobodzie działalności gospodarczej* (Dz. U. z 2015 r. poz. 584 z późn. zm.) (dalej: „ustawa o sdg”) kontrola została poprzedzona zawiadomieniem o zamiarze wszczęcia kontroli, WPN/Z-86/2015 z dnia 9 kwietnia 2015 r.

W toku kontroli sprawdzano m.in. przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. *o informowaniu o cenach towarów i usług* (Dz. U. z 2014 r. poz. 915) (zwanej dalej: ustawą „o cenach towarów i usług”) oraz spełniania wymogów dotyczących oznaczenia ceną określonych w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 10 czerwca 2002 r. *w sprawie szczegółowych zasad uwidaczniania cen towarów i usług oraz sposobu oznaczania ceną towarów przeznaczonych do sprzedaży* (Dz. U. z 2015 r. poz. 568) (zwanego dalej: „rozporządzeniem Ministra Finansów”).

Podczas przeprowadzonej kontroli w miejscu sprzedaży detalicznej, sprawdzano wytypowane losowo 30 partii towarów stanowiących ofertę handlową kontrolowanego przedsiębiorcy. Ustalono, że przy 23 skontrolowanych partiach towarów na wywieszkach brak było informacji wskazujących ich nazwy handlowe. Pozostałe towary oznaczone były wywieszkami zawierającymi wszystkie informacje wymagane przepisami prawa.

Ponadto ustalono, że 18 partii kontrolowanych towarów objętych było obowiązkiem uwidocznienia cen jednostkowych na wywieszkach lub w innej formie dostępnej dla kupującego. W wyniku kontroli stwierdzono, że w przypadku 15 partii towarów obowiązek ten nie został spełniony, tj. na wywieszkach lub w innej formie dostępnej dla kupującego, przy towarach oferowanych do sprzedaży nie uwidoczniono wymaganych prawem cen jednostkowych.

Wobec powyższego inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego WIIH stwierdzili, że taki stan faktyczny stanowi naruszenie obowiązków określonych w § 3 ust.1 rozporządzenia *Ministra Finansów* (w przypadku braku nazw handlowych na wywieszkach) oraz § 8 ust. 1 ww. rozporządzenia (w przypadku braku uwidocznienia cen jednostkowych).

Pismem z dnia 19 maja 2015 r. (WPN.8361.94.2015.Wś) Zachodniopomorski WIIH zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o Inspekcji Handlowej* (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.), wystosował do kontrolowanego przedsiębiorcy wystąpienie pokontrolne, wzywając go do usunięcia stwierdzonych uchybień. W odpowiedzi na wystąpienie, pismem z dnia 1 czerwca 2015 r. strona postępowania poinformowała, że wszystkie uchybienia dotyczące naruszenia przepisów w zakresie cen zostały usunięte oraz, że z osobą prowadzącą stację przeprowadzono rozmowę dyscyplinującą w celu uniknięcia podobnych przypadków.

Mając na względzie dokonane ustalenia oraz uwzględniając brzmienie przepisu art. 4 ust. 1 ustawy *o cenach towarów i usług*, w świetle którego jedynie naruszenie obowiązków

informacyjnych dotyczących cen, wymienionych w tym przepisie daje podstawę do uznania, że zachodzi podstawa do wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ww. ustawy. Mając na uwadze powyższe pismem z dnia 23 czerwca 2015 r. Zachodniopomorski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 w związku z art. 25 ustawy *o cenach towarów i usług* oraz w związku z § 8 ust. 1 rozporządzenia *Ministra Finansów*, z uwagi na niewykonanie obowiązku uwidocznienia w miejscu sprzedaży detalicznej cen jednostkowych oferowanych towarów. Jednocześnie w ww. zawiadomieniu stronę poinformowano o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych w sprawie dowodów i materiałów oraz zgłoszenia żądań zgodnie z wymaganiami art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.). Strona skorzystała ze swojego uprawnienia i w dniu 25 czerwca 2015 r. zapoznała się z materiałami sprawy. Jednocześnie w odpowiedzi na ww. zawiadomienie pismem z dnia 30 czerwca 2015 r. pełnomocnik strony postępowania wniósł o nałożenie przez organ Inspekcji Handlowej kary w szczególnie niskiej wysokości, ze względu na fakt, iż ustawa nie określa minimalnej wysokości sankcji. Stanowisko swoje strona uzasadniła również tym, iż stopień naruszenia obowiązków ustawowych był marginalny, gdyż wymaganych informacji brakowało w pojedynczych przypadkach, prawo naruszono po raz pierwszy, a stwierdzone uchybienie zostało niezwłocznie usunięte oraz podjęto czynności w celu zapobieżenia dalszych naruszeń przepisów prawa.

W dniu 21 lipca 2015 r. Zachodniopomorski WIIH wydał decyzję Nr WPN.8361.94.2015, na podstawie której nałożono na przedsiębiorcę Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe Dariusz Bobryk, Dorota Bobryk Spółka Jawna z siedzibą w Szczecinie, karę pieniężną w wysokości 1.200 złotych. Decyzja została doręczona stronie w dniu 22 lipca 2015 r.

W dniu 17 sierpnia 2015 r. do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wpłynęło, za pośrednictwem Zachodniopomorskiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji w którym strona postępowania wniosła o uchylenie skarżonej decyzji w całości i odstąpienie od wymierzania kary pieniężnej oraz umorzenie postępowania w sprawie. Ewentualnie przedsiębiorca wniósł o zmianę decyzji i wymierzenie kary w kwocie nie większej niż 150 zł lub uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Pismem z dnia 19 sierpnia 2015 r. Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona postępowania skorzystała ze swojego uprawnienia i w piśmie z dnia 3 czerwca 2015 r. podtrzymała stanowisko przedstawione w odwołaniu.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy *o cenach towarów i usług* przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu sprzedaży detalicznej uwidocznić cenę oraz cenę jednostkową towaru w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

W związku z brakiem nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie ww. art. 4 ust. 2 ustawy *o informowaniu o cenach towarów i usług*, obowiązującym aktem prawnym pozostaje, zgodnie z art. 25 ww. ustawy, rozporządzenie *Ministra Finansów*.

W myśl przepisu § 8 ust. 1 rozporządzenia *Ministra Finansów* towary oferowane kupującym w miejscu sprzedaży opatruje się ceną jednostkową na wywieszce lub w innej formie dostępnej dla kupującego, za wyjątkiem towarów, których cena jednostkowa jest identyczna z ceną sprzedaży tego towaru (§ 8 ust. 3). Ceną jednostkową towaru jest zaś, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy, cena ustalona za jednostkę określonego towaru, którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach.

Powołane rozporządzenie wskazuje w § 3 ust. 1, że towary oferowane kupującym w miejscu sprzedaży opatruje się, z zastrzeżeniem § 3a i 5, wywieszkami zawierającymi informacje wskazujące ich nazwy handlowe, ceny oraz jednostki miar, do których odnoszą się uwidocznione ceny. W przypadku towarów podobnych na wywieszkach umieszcza się ponadto nazwę producenta i inne informacje umożliwiające niebudzącą wątpliwości identyfikację ceny z towarem.

Niezrealizowanie obowiązku polegającego na umieszczaniu w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług ceny oraz ceny jednostkowej towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, powoduje – zgodnie art. 6 ust. 1 – nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20.000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

Działania kontrolne przeprowadzone na stacji paliw należącej do przedsiębiorcy Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe Dariusz Bobryk, Dorota Bobryk Spółka Jawna z siedzibą w Szczecinie, jednoznacznie wykazały, że doszło do naruszenia ww. przepisów dotyczących uwidocznienia cen towarów oferowanych przez stronę postępowania w miejscu sprzedaży.

Inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego WIIH stwierdzili prawidłowo, że stwierdzony w toku kontroli stan faktyczny stanowił naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ustawy *o cenach towarów i usług* oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia *Ministra Finansów* w związku z art. 25 ww. ustawy. Zasadnie inspektorzy uznali, że wytypowane towary dla których nie uwidoczniono cen, stanowią integralną część oferty handlowej przedsiębiorcy w jego lokalu, będącym miejscem sprzedaży.

W toku prowadzonego postępowania administracyjnego Zachodniopomorski WIIH prawidłowo wziął pod uwagę, zgodnie z przepisem art. 6 ust. 3 ww. ustawy, wszystkie przewidziane w nim kryteria wymiaru kary. Uwzględnił dodatkowo przesłanki określone w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. *w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom* (Dz.U.UE.L.1998.80.27, Dz.U.UE-sp.15-4-32) (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11), w myśl którego nałożone kary pieniężne powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

W złożonym odwołaniu strona postępowania zwróciła się o uchylenie skarżonej decyzji w całości, odstąpienie od wymierzania kary pieniężnej i umorzenie postępowania w sprawie. Ewentualnie o zmianę decyzji i wymierzenie kary w kwocie nie większej niż 150 zł lub uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Strona postępowania zarzuciła skarżonej decyzji naruszenie przepisów art. 6 ustawy *o cenach towarów i usług* poprzez nałożenie kary w wysokości 1.200 zł w sytuacji, gdy skala naruszeń, była nieznaczna, nieprawidłowości zostały usunięte niezwłocznie, zaś przedsiębiorca nie dopuścił się czynu w warunkach recydywy. Ponadto strona postępowania podniosła, iż skala naruszeń była marginalna, gdyż w ofercie znajdowało się kilka tysięcy produktów. Dalej wskazała, iż kara powinna być skuteczna proporcjonalna i odstrasżająca, jednakże nie można przy tym utracić z punktu widzenia kondycji finansowej spółki, która posiada kilka stacji paliw, w tym takich jak objęta kontrolą, która nie odnotowała zysku a rok zakończyła ze stratą. Wreszcie przedsiębiorca podkreślił, iż naruszenie nie zostało dokonane w warunkach recydywy. Podniósł również, iż nie może zgodzić się z twierdzeniem organu pierwszej instancji, że udział w rynku strony postępowania nie może być określony jako znaczny, gdyż jest lokalnym przedsiębiorcą i w porównaniu ze światowymi koncernami notuje symboliczne zyski.

Odnosząc się do argumentów strony postępowania zawartych w odwołaniu Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zwraca uwagę, że art. 4 ust. 1 ustawy *o cenach towarów i usług* stanowi, iż w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Niezrealizowanie tego obowiązku zgodnie art. 6 ust. 1, powoduje nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20.000 zł. Przepis ten nakazuje zatem wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy. Ustęp 3 tego artykułu stanowi natomiast iż, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

Biorąc pod uwagę, że strona zarzuciła Zachodniopomorskiemu WIIH prawidłowość zastosowania kryteriów wskazanych w art. 6 ust. 3 ww. ustawy Prezes UOKiK odniesie się szczegółowo do niniejszego zagadnienia.

W ocenie organu odwoławczego organ pierwszej instancji prawidłowo ocenił stopień naruszenia obowiązków przez przedsiębiorcę, uwzględniając, że obowiązek dotyczący uwidocznienia cen towarów w miejscu sprzedaży detalicznej polega na podaniu tych cen na wywieszkach, którymi to wywieszkami opatruje się towary oferowane kupującym i tym samym uwidacznia się dla tych towarów ich ceny w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający ich porównanie. Stwierdzone nieprawidłowości w zakresie uwidocznienia cen dotyczyły przeważającej części wytypowanej losowo oferty handlowej przedsiębiorcy w jego lokalu. Nieuwidaczniając tychże cen, strona postępowania pozbawiła konsumentów możliwości realizacji prawa do informacji o cenach towarów, w tym porównania cen różnych produktów w tym samym sklepie albo tych samych wyrobów w różnych placówkach handlowych.

Tym samym dokonując oceny stopnia naruszenia obowiązków przedsiębiorcy Zachodniopomorski WIIH stwierdził, że w przypadku braku cen jednostkowych stopień naruszenia należy określić jako istotny (bardzo poważny). Organ pierwszej instancji prawidłowo nie podzielił stanowiska strony, wskazanego w piśmie z dnia 30 czerwca 2015 r. i powtórnego w odwołaniu, że stopień naruszenia obowiązków ustawowych był marginalny. Organy Inspekcji Handlowej podczas prowadzonych kontroli typują określoną liczbę czy asortyment towaru oferowanego przez przedsiębiorcę do sprzedaży. W toku prowadzonego postępowania organ nie może odnosić się do produktów, które nie były sprawdzane w toku kontroli.

Ocenę stopnia naruszenia obowiązków organ pierwszej instancji zasadnie odniósł ją nie do liczby skontrolowanych towarów, lecz do obowiązków informacyjnych, których w przypadku skontrolowanych towarów strona nie dopełniła. W przypadku 15

skontrolowanych towarów na 18 wytypowanych, których obowiązek dotyczył, brak było cen jednostkowych. Niewłaściwe jest ocenianie stopnia naruszenia przepisów wobec wszystkich towarów znajdujących się w ofercie handlowej przedsiębiorcy. Stopień naruszenia odnoszony jest bowiem wyłącznie do wytypowanych i poddanych kontroli towarów, a w tym wypadku był on bardzo znaczny. Organ pierwszej instancji nie może odnosić się do towarów niezbadanych – nie mając wiedzy o prawidłowości ich oznakowania ceną. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podziela przy tym stanowisko Zachodniopomorskiego WIIH, że cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych, o odmiennych cechach co do marki, producenta, ilości itp. Brak zatem uwidocznienia cen jednostkowych przy towarach uniemożliwia kupującym porównanie cen towarów z cenami towarów podobnych o innej masie, objętości czy długości, a przez to utrudnia kupującym dokonanie właściwego wyboru towaru, naruszając ich interesy ekonomiczne. Same uwidocznienie na wywieszkach przy towarach ceny (jak w niniejszej sprawie), bez uwidocznienia cen jednostkowych tych towarów nie zapewnia jednoznacznej i niebudzącej wątpliwości informacji o ich wysokości. Tym samym w świetle powyższego nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem strony, że stopień naruszenia obowiązków ustawowych był marginalny.

Oceniając drugie kryterium wskazane w art. 6 ust. 3 ww. ustawy, to jest dotychczasową działalność przedsiębiorcy organ pierwszej instancji uwzględnił okoliczność, że wprowadzie na gruncie obowiązywania ustawy *o informowaniu o cenach towarów i usług* strona postępowania nie była kontrolowana (ustawa obowiązuje od dnia 25 lipca 2014 r.). Zachodniopomorski WIIH nie mógł jednakże pominąć faktu, że przed wejściem w życie ww. aktu prawnego, strona w 2014 r. była kontrolowana przez organ w zakresie przestrzegania wymogów dotyczących uwidaczniania cen, wynikających z obowiązującego rozporządzenia *Ministra Finansów*. Podczas przeprowadzonej kontroli stwierdzono naruszenie obowiązków w tym zakresie. Organ pierwszej instancji nie mógł więc uznać, że strona naruszyła prawo po raz pierwszy, tym niemniej podstawą prawną skarżonej decyzji był art. 6 ust. 1 ww. ustawy a nie art. 6 ust. 2 sankcjonujący działanie przedsiębiorców w warunkach recydywy. Uwzględniono również fakt, że przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą przez stosunkowo długi okres, tj. od 2007 r., zatem powinien wykazać się znajomością podstawowych przepisów dotyczących tej działalności, tym bardziej, że naruszone przez przedsiębiorcę przepisy rozporządzenia obowiązują przez cały okres wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej. Niezależnie od powyższego Zachodniopomorski WIIH uwzględnił ponadto okoliczność, że strona usunęła stwierdzone uchybienia w zakresie obowiązków informacyjnych dotyczących cen.

Biorąc pod uwagę trzeci czynnik wynikający z art. 6 ust. 3 ww. ustawy i wpływający na wymiar kary pieniężnej, tj. wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy, Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej na podstawie informacji uzyskanej od strony stwierdził, że w świetle ustawy *o sdg*, strona należy do kategorii tzw. „średnich przedsiębiorców”, w związku z czym wzięto pod uwagę okoliczność, że jej udział w obrocie rynkowym nie jest marginalny.

Odnosząc się do zarzutu strony postępowania, iż organ pierwszej instancji nie uwzględnił faktu, iż przedsiębiorca nie odnotował zysku a rok zakończył ze stratą, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podziela w tym zakresie stanowisko Zachodniopomorskiego WIIH. Zgodnie z wymaganiami art. 6 ust. 3 ustawy *o informowaniu o cenach towarów i usług*, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej nie jest brany pod uwagę dochód podmiotu poddawanego sankcji, ale wielkość jego obrotów i przychodu, stąd stanowisko strony postępowania jest w tym zakresie bezpodstawne.

Podnoszona przez stronę postępowania okoliczność, iż dostarczyła ona organowi wszelkie dane i dokumenty niezbędne do prowadzenia postępowania administracyjnego, nie może stanowić okoliczności, która winna być – zgodnie z art. 6 ust. 3 ww. ustawy – wyznacznikiem do wyliczenia wysokości kary nakładanej w ramach prowadzonego postępowania.

Strona postępowania podnosi ponadto, iż w podobnym przypadku, w innej placówce należącej do strony postępowania, kara nałożona przez wojewódzki inspektorat Inspekcji Handlowej wynosiła 150 zł. Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK podkreśla, iż każda kontrola traktowana jest indywidualnie i nie należy porównywać spraw podejmowanych w różnym stanie faktycznym. Każde działanie kontrolne stanowi odrębne postępowanie i jego ocena jest niezależna i autonomiczna.

Biorąc więc pod uwagę ww. kryteria, ustalenia kontroli oraz uwzględniając fakt, że górna granica wymiaru kary w przypadku naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy *o cenach towarów i usług* wynosi 20.000 zł, organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że w sprawie uzasadnione jest nałożenie na przedsiębiorcę na podstawie przepisu art. 6 ust. 1 ww. ustawy kary pieniężnej w wysokości 1.200 zł.

Prezes UOKiK wskazuje, że celem ustawy *o informowaniu o cenach towarów i usług* jest ochrona konsumenta oraz zdrowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacja dotycząca ceny służy właściwemu poinformowaniu nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

Wskazać w tym miejscu należy, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy *o informowaniu o cenach towarów i usług*, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego

przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji w zakresie m.in. ceny towaru, jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku uwidocznienia cen w określony sposób nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstraszająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen i cen jednostkowych, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wskazać przy tym należy, że dostosowanie się do ustawowych obowiązków w toku kontroli – na co zwraca uwagę strona niniejszego postępowania w odwołaniu – nie wpływa na fakt tej odpowiedzialności, ani ja jej zakres, jak również na wysokość nakładanej kary pieniężnej.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes UOKiK uznaje, iż przedstawione przez stronę postępowania argumenty w zakresie obniżenia wymiaru sankcji są bezzasadne i stwierdza, iż Zachodniopomorski WIIH wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym przy uwzględnieniu ustawowych wytycznych wymiaru sankcji wskazanych w art. 6 ust. 3 ww. ustawy oraz wspomnianych wymogów ujętych w celach regulacji. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, iż organ pierwszej instancji prawidłowo ocenił, iż kara administracyjna w wysokości wskazanej przez stronę nie spełniałaby wymaganych przepisami prawa kryteriów. Biorąc pod uwagę pismo strony postępowania wskazujące przychód ze sprzedaży uzyskany w roku 2014, kara w wysokości 150 zł, jaką zaproponował przedsiębiorca w odwołaniu, w szczególności nie byłaby zgodna z założeniem, iż ma mieć charakter odstraszający. Wymierzając sankcję w tym zakresie organ posłużył się swobodnym uznaniem w granicach określonych prawem kryteriów oraz dopuszczalnych jej wysokości. W art. 6 ust. 3 ww. ustawy wskazano wytyczne, jakie muszą być wzięte pod uwagę przy ustalaniu (miarkowaniu) jej wysokości, a te jak już zostało wyżej wskazane, zostały prawidłowo ocenione i zastosowane przez organ pierwszej instancji. Mając na uwadze powyższe Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znalazł podstaw do obniżenia ceny.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 *Kpa* organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ pierwszej instancji.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, mając na uwadze powyższe stwierdza, iż Zachodniopomorski WIIH wydając decyzję Nr WPN.8361.94.2015 wziął pod uwagę wszystkie okoliczności i wymierzył karę, po prawidłowym uwzględnieniu stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy a także wielkości jego obrotów i przychodu. Organ drugiej instancji przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez organ pierwszej instancji oraz uznał, iż Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Szczecinie zasadnie nałożył na przedsiębiorcę Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe Dariusz Bobryk, Dorota Bobryk Spółka Jawna z siedzibą w Szczecinie karę pieniężną w wysokości 1.200 zł, z tytułu naruszenia obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy *o cenach towarów i usług*. Tym samym, decyzja Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie Nr WPN.8361.94.2015 z dnia 21 lipca 2015 r.

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
W I C E P R E Z E S

Dorota Karczewska

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, 53 § 1 oraz 54 §1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Otrzymują:

1. Przedsiębiorstwo Handlowa – Usługowe
Dariusz Bobryk, Dorota Bobryk
Spółka jawna
ul. Milczańska 31 d
70-107 Szczecin

reprezentowana przez
Radcę Prawnego Grzegorza Neumanna
Kancelaria Radcy Prawnego Ultimo
Al. Wojska Polskiego 22/4
70-471 Szczecin

2. a/a

Do wiadomości:

Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Szczecinie